

РЕШЕНИЕ

№ 35518

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10381** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 вр. чл. 144, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. чл.129 от ДОПК, чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ). Образувано е по жалба от "Геотрейдинг" АД срещу Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № ДИС22-1Д26-74-(1)829.07.2022г., издаден от старши инспектор в отдел "Общински приходи-Искър" на Дирекция "Общински приходи към направление "Финанси и здравеопазване" при Столична община (СО), потвърден с Решение № СО А22-РД 28-35/11.10.2022г. на Кмета на СО.

Становища на страните:

Жалбоподателят в жалбата и писмените бележки поддържа, че оспорваният акт е незаконосъобразен и немотивиран, издаден при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с доказателствата по делото. Изразява несъгласие с отказаното с акта възстановяване на недължимо платени 8 599,17 лв. данък върху недвижимите имоти (ДНИ) за 2021 г., внесени по партиди № 7206НН139828 (стар № 7206НН127079) и № 7206НН139829 (7206НН127080). Излага довод, че тези плащания произтичат от погрешно подадени декларации по чл. 14, ал. 2 ЗМДТ от 11.05.2021 г. за сгради в груб строеж, подадени след като обектът вече е бил въведен в експлоатация с Разрешение за ползване № СТ-05-203/11.03.2021 г. Според дружеството към момента на подаването им не е съществувал обект в груб строеж, поради което задълженията, образувани въз основа на тези декларации, са недължими, а платените суми – двойно внесен данък за същите сгради. Уточнява, че на 10.05.2021 г. е подадена декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ, с която са декларирани всички въведени в експлоатация обекти

(„обслужваща сграда“ и „складове“) с пълната им отчетна стойност. Посочва, че подадените ден по-късно декларации по чл. 14, ал. 2 ЗМДТ са резултат от грешка при администрирането на обемна строителна документация на обекта, който е много голям. От негова страна е направена неточна преценка, че съответната част от от РЗП 1696, 45 кв.м. от сградата и 712.39 кв.м. от складовете са били все още на етап груб строеж, докато целият обект с отделните в него, е въведен в експлоатация на 11.03.2021г. с посоченото разрешение и към датата на подаване на двете декларации по чл.14, ал.2 от ЗМДТ от 11.05.2021г. не са били налице обекти, които да са на етап груб строеж. В резултат обслужващата сграда“ и „складовете“ са декларирани и съответно обложени с ДНИ два пъти - веднъж на основание декларацията по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ, подадена на 10.05.2021 г., когато и двата обекта са декларирани с пълната им отчетна стойност, и втори път по подадените на 11.05.2021 г. два броя декларации по чл. 14, ал. 2 от ЗМДТ за сгради на етап груб строеж, макар и обслужващата сграда, и складовете, да са въведени в експлоатация с Разрешението за ползване РП № СТ-05-203/11.03.2021г. (а не с отчетна стойност, съответстваща само на декларираната по-малка площ от двата обекта). Счита, че органът по приходите и кметът като решаващ орган не са обсъдили тези обстоятелства, нито са анализирали приложените платежни документи, коригираща декларация и доказателствата за извършените плащания. Навежда доводи за нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК и чл. 128 и чл. 129 ДОПК – липса на мотиви и необоснован отказ за възстановяване на недължимо внесени суми. В писмени бележки допълва съображенията подробно като се позовава на една от експертизите, която установява, че заплатеният ДНИ по партидите за груб строеж е повторно внесен данък. Подчертава, че цялото строителство е завършено още на първи етап, а при втори етап се касае само за промяна на предназначение без ново строителство. Въз основа на това и на приложените разрешения за ползване, актове образец 15 и 16 и платежни документи, дружеството настоява съдът да кредитира заключението на вещото лице Д., да приеме, че процесните суми са недължимо внесени, да отмени решението и АПВ като незаконосъобразни и да разпорежи възстановяване на сумата 8 599,17 лв. с лихва, както и да присъди направените по делото разноски. В съдебно заседание, представлявано от адв.П. поддържа искането за отмяна на обжалвания АПВ, представя списък с разноски.

Ответникът – Кметът на СО, чрез процесуален представител юрисконсулт Д. оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че актът е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и правилно е прието, че не са налице основания за възстановяване по смисъла на чл. 128 ДОПК. В писмените бележки развива подробно съображенията, че процесният АПВ е законосъобразен. Посочва, че сумата от 8 599,17 лв., заплатена от „Геотрейдинг“ АД на 03.06.2021г. и 20.09.2021г., представлява погасяване на законосъобразно определени публични задължения за ДНИ по отношение на собствения на дружеството имот и сгради в [населено място], район „Искър“. Съгласно чл. 15, ал.1 и ал.5 от ЗМДТ данък се дължи и за сгради, които са завършени в груб строеж и не са въведени в експлоатация в предвидения срок, поради което жалбоподателят е задължено лице още от 01.01.2019г. Ответникът се позовава на приетата съдебно-икономическата експертиза, установила надвнесен данък само в размер на 2 165,19 лв., като поддържа, че останалите 6 433,98 лв. са законосъобразно заплатени и не подлежат на възстановяване. Поради това моли съдът да потвърди АПВ в тази част и да присъди в полза на СО юрисконсултско възнаграждение в размер на 943,40 лв. на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК и Наредба № 1 от 9.07.2004 г.

Фактите:

На 07.07.2022 г. "Геотрейдинг" АД е подало до отдел „Общински приходи – Искър“ при СО Искане за прихващане или възстановяване с вх. № ДИС22-ТД26-74/07.07.2022 г., с което е

поискала възстановяване на 8 599,17 лв., представляващи недължимо платен ДНИ за 2021 г. В искането е посочено, че сумата е внесена по две партии № 7206НН139828 (стар № 7206НН127079) и № 7206НН139829 (7206НН127080), образувани въз основа на две декларации по чл. 14, ал.2 ЗМДТ от 11.05.2021 г. за сгради на етап „груб строеж“, подадени погрешно, тъй като към тази дата обектът вече е бил въведен в експлоатация с Разрешение за ползване № СТ-05-203/11.03.2021 г. Посочено е, че още на 10.05.2021 г. дружеството е подало редовна декларация по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ, с която е декларирано същите имоти („обслужваща сграда“ и „складове“) с пълната им отчетна стойност, като част от новопостроен недвижим имот, с декларирана отчетна стойност на цялата сграда, съответно по нея са определени и платени дължимите данъци. Декларациите от 11.05.2021 г. били подадени поради неточна преценка, че съответната част от разгънатата застроена площ на тези обекти е била все още в груб строеж (а всъщност е въведена в експлоатация с разрешението за ползване от 11.03.2021г. и декларирана на 10.05.2021г.), съответно са образувани отделни партии и е заплащан ДНИ, който дружеството намира, че представлява двойно платен данък. Към искането са приложени платежни документи, извлечения от електронната система на СО и коригираща декларация за уточняване на разгънатата застроена площ (РЗП).

Във връзка с искането е извършена служебна проверка от старши инспектор в отдел „Общински приходи-Искър“ на Дирекция „Общински приходи“ Д. А.. В съставения акт е отразено, че „Геотрейдинг“ АД е подало декларации по чл. 14, ал. 2 ЗМДТ, по които са образувани задължения за ДНИ за 2021 г., но същите са били закрити с дата на облагане до 31.03.2021 г. Посочено е, че на основание подадената декларация по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ с вх. № 7206/5706 от 10.05.2021г. дружеството дължи ДНИ от 01.04.2021 г., като данъчната основа е отчетната стойност на сградите, а не данъчната оценка. В акта е посочено, че за същите имоти е бил издаден Ревизионен акт № СФД21-РД77-109/19.10.2021 г. за установяване на задължения за ДНИ и ТБО за периода 2016–2020 г., който е обжалван и по него е налице висящо съдебно производство. Съгласно РА на основание чл. 15, ал. 1 и ал. 5 от ЗМДТ, дружеството дължи ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2020 г. за обслужваща сграда - автосервиз, администрация, общежитие, хотел, ресторант, бюфет, складове и паркинг, завършена в груб строеж. Дружеството има издаден Констативен протокол по чл. 181, ал. 2 от ЗУТ за установяване на етап „Груб строеж“ от 17.03.2016 г. В издадения РА задълженията за ДНИ за 2019 г. и 2020 г. са определени върху отчетната стойност. С оглед на констатираното и висящият съдебен спор пред АССГ, според органа не са налице основания за възстановяване на платените суми за ДНИ и е посочено, че не се дължи сума за възстановяване.

Актът е връчен на дружеството на 09.08.2022 г., след което е обжалван по административен ред с жалба вх. № ДИС22-ТД26-74-(2)/23.08.2022 г.

По тази жалба Кметът на СО е постановил Решение № СОА22-РД28-35/11.10.2022 г., с което е потвърдил изцяло АПВ, приемайки, че той е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията на закона и че от събраните доказателства не се установява наличие на недължимо платени суми. За неоснователно е счтено твърдението на жалбоподателя за неправилно събрана или недължимо платена сума, тъй като с извършените на 03.06.2021 г. и 20.09.2021 г. плащания в размер на 8 599,17 лв. са погасени дължими задължения за данък върху недвижимите имоти за 2021 г. по отношение на въведената в експлоатация сграда. Въз основа на чл. 15, ал. 1 и ал. 5 от ЗМДТ е прието, че жалбоподателят е задължено лице за ДНИ, считано от 01.01.2019 г.

Решението от административното обжалване е връчено на дружеството на 20.10.2022 г., а в законоустановения 14-дневен срок е подадена настоящата жалба до Административен съд – София-град (АССГ) с вх. № СОА22-ТД26-14498/02.11.2022 г.

Към административната преписка са приложени данъчните декларации по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ, подадени от жалбоподателя „Геотрейдинг“ АД за 2021 г., както и коригираща декларация по чл.14, ал.1 от ЗМДТ от 07.07.2022г., също декларациите по чл.14, ал.2 от ЗМДТ от 11.05.2021г., разрешение за ползване № СТ-5-203 от 11.03.2021г. и Констативен протокол от 17.03.2016г. за установяване на етап „Груб строеж“ Представена е и обяснителна записка относно подадените коригиращи декларации по чл.14, ал.2 от ЗМДТ от 11.05.2021 г. с вх. № 7206/55 и № 7206/56. В нея жалбоподателят посочва, че декларациите са били подадени погрешно – за част от вече въведените в експлоатация обекти, които погрешно били отчетени и като „груб строеж“. Обяснено е, че по тези декларации са образувани две нови партиди № 7206НН139828 и № 7206НН139829, по които дружеството е внесло 8 599,17 лв. ДНИ. Посочено е, че тези суми дублират вече платените данъци по декларацията от 10.05.2021 г., тъй като се отнасят за едни и същи обекти – части от „Обслужваща сграда“ (1 696,45 кв.м.) и „Складове“ (712,39 кв.м.).

Установява се, че с подадената на 10.05.2021 г. декларация с вх. № 7206/5706, дружеството е декларирано въведените в експлоатация сгради – „Обслужваща сграда“ с разгъната застроена площ (РЗП) 11 624,45 кв.м. и „Складове“ с РЗП 16 389,39 кв.м., с обща отчетна стойност 48 990 673,30 лв. Декларацията е подадена въз основа на Разрешение за ползване № СТ-05-203/11.03.2021 г., с което строежът е въведен в експлоатация.

На 01.09.2021 г. дружеството е подало и допълнителна декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН], с уточнение на отчетните стойности по отделни обекти – „Обслужваща сграда“ – 17 098 925,84 лв., и „Складове“ – 22 956 215,16 лв.

Представени са и Ревизионен доклад (РД) № СФД21-ТД26-1324/30.08.2021г. и издадения Ревизионен акт (РА) № СФД21-РД77-109/19.10.2021 г., издадени от органи по приходите при Дирекция „Общински приходи“ – Столична община, с който на „Геотрейдинг“ АД по отношение на имота (Обслужваща сграда- автосервиз, администрация, общежитие, хотел, ресторант, бюфет, складове и паркинг завършена в груб строеж.) са установени задължения за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци за периода 2019–2020г. РА е бил обжалван по съдебен ред пред АССГ, който с Решение № 6298/28.10.2022г. по адм. д. № 1150/2022 г. е отменил акта в частта относно ТБО за 2019 и 2020 г. в общ размер на 443 804,05 лв., като е приел, че законът не предвижда задължение за заплащане на ТБО за сгради, намиращи се в етап „груб строеж“, които не могат да бъдат ползвани и не генерират битови отпадъци. В останалата част, относно установените задължения за ДНИ, жалбата е отхвърлена като неоснователна, тъй като съдът е приел, че на основание чл. 15, ал. 5 ЗМДТ дружеството е задължено лице за ДНИ, считано от 01.01.2019 г. Решението е оставено в сила с Решение № 11332/21.11.2023г. по адм.дело № 5519/2023г. на Върховния административен съд на РБ, който е потвърдил изводите на първата инстанция относно приложението на чл. 15, ал. 5 ЗМДТ и липсата на основание за освобождаване от ДНИ за ревизирувания период. РА № СФД21-РД77-109/19.10.2021 г., както и процесният АПВ, се отнасят за един и същ недвижим имот, находящ се в [населено място], район „Искър“, [населено място], [улица], представляващ поземлен имот с идентификатор 39791.1437.133 по кадастралната карта и кадастралните регистри, с обща площ 24 202 кв.м., заедно със сградата – обслужваща сграда (автосервиз, администрация, общежитие, хотел, ресторант, бюфет, складове и паркинг). Сградата е била завършена в етап „груб строеж“ на 17.03.2016 г., за което е съставен констативен протокол по чл. 181, ал. 2 от ЗУТ, и впоследствие е въведена в експлоатация с Разрешение за ползване № СТ-05-203/11.03.2021 г. Следователно, както ревизионното производство за установяване на задължения за ДНИ и ТБО за 2019–2020 г., така и процесният отказ за възстановяване на ДНИ за 2021 г. касаят един и същи обект на облагане, собственост на „Геотрейдинг“ АД. Спорът в настоящото производство

обаче е за задължения за ДНИ за 2021г. и касаещи конкретни отделни обекти в посочения имот. По делото са назначени и изслушани три съдебни експертизи: Заключение по първата съдебно-техническа експертиза (л.208 и сл.), изготвена от инж. Б. Т., както и дадените от него устни пояснения при изслушването му в съдебно заседание, се установява, че процесният строеж, състоящ се от две сгради – обслужваща сграда с РЗП 11 624,45 кв.м. и складова сграда с РЗП 16 389,39 кв.м., изградени в ПИ 39791.1437.133 в [населено място], е изпълнен на два етапа съгласно одобрения инвестиционен проект. Вещото лице сочи, че за строежа е издадено Разрешение за строеж № 237/16.12.2010 г., а с Констативен протокол от 17.03.2016 г. е удостоверено достигането на етап „груб строеж“. С Разрешение за ползване № СТ-05-203/11.03.2021г. е въведен в експлоатация само първият етап от строителството, който обхваща административната и складовата част. По отношение на втория етап – включващ помещенията на автосервиза, пункта за годишни технически прегледи и част от обслужващата сграда – вещото лице установява, че същите не са въведени в експлоатация и по документи се водят в етап „груб строеж“. Експертът пояснява, че „груб строеж“ по смисъла на ЗУТ означава завършена конструкция, с изпълнени външни ограждащи стени и покрив, но без въведеност в експлоатация по надлежния ред. В устните си обяснения вещото лице потвърждава, че към 11.03.2021 г. сградите са били конструктивно завършени, но не изцяло въведени в експлоатация, като липсва отделно разрешение за ползване на втория етап. Посочените в декларациите по чл. 14, ал. 2 ЗМДТ площи – 712,39 кв.м. и 1 696,45 кв.м. – допълват общата РЗП на същите две сгради, посочена в декларацията по чл. 14, ал. 1 от 10.05.2021 г., и се отнасят до части от тях, които по документи не са въведени в експлоатация към март 2021 г. Вещото лице подчертава, че няма данни за други самостоятелни строежи, а става въпрос за различни етапи на въвеждане в експлоатация в рамките на един и същ строеж.

По повод горната експертиза, жалбоподателят представя заповед на главния архитект, констативен акт, акт образец 16 и разрешение за ползване от 12.10.2023г.з а въвеждане в експлоатация строеж: Складове и обслужваща сграда-Втори етап, който включва всички подобекти на автосервиза, ГТП и тенекиджийното, разположени на партера на административната и складова сгради и със самостоятелни входи. Допусната е преработка на проекта в тази част, като е допусната промяна на предназначението на помещенията автосервиз, пункт за годишни технически прегледи и тенекеджийно помещение в единадесет броя складови помещения, без извършване на строително-монтажни работи. Представените строителни книжа сочат, че т.нар. „втори етап“ на строежа, включващ автосервиза и свързаните помещения, е бил конструктивно завършен още към 2021 г., но е въведен в експлоатация едва през 2023 г. след смяна на предназначението им в складови помещения, без извършване на строителни работи. Това потвърждава тезата на жалбоподателя, че подадените през май 2021 г. декларации по чл. 14, ал. 2 ЗМДТ се отнасят до вече изградени помещения, включени в общия строеж, който е деклариран по чл.14, ал.1 от ЗМДТ след въвеждане в експлоатация. въвеждане в експлоатация.

Второто прието заключение (чл.266 и сл.) е по съдебно-оценителна експертиза от вещото лице Р. Д.. В заключителния отговор на въпросите вещото лице посочва, че процесните недвижими имоти са декларирани в пълния размер на отчетната стойност с данъчна декларация по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ 7206/5706 от 10.05.2021 г. От предоставените документи е видно, че е заплатен ДНИ по партидите на декларации за груб строеж по чл. 14, ал. 2 от ЗМДТ От предоставените документи е видно, че е заплатения ДНИ по партидите на декларации за груб строеж по чл. 14, ал. 2 от ЗМДТ е в общ размер от 8599,17 лв. Подадените данъчни декларации по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ с вх. № 7206/5706 от 10.05.2021г. и с вх. №[ЕГН]/01.09.2021 г. сградите са декларирани с пълната им отчетна стойност, съответно „Обслужваща сграда“ (Обект 0_1) е с

разгъната застроена площ (РЗП) 11 624,45 кв.м., „Складове“ (Обект 0 2) е с РЗП 16389,39 кв.м., и същевременно с подадените Данъчни декларации по чл. 14, ал. 2 от ЗМДТ с вх. №7206/56 от 11.05.2021 г. и вх. №7206/55 от 11.05.2021 г., са деклариран част от сградите с промяна на предназначение на „Обслужваща сграда“, а именно 1 696,45 кв.м. и част от „Складове“ в размер на 7 12,39 кв.м. Заплатеният ДНИ по партидите за груб строеж в размер на 8599,17 лв. е повторно внесен данък, отчитайки, че дружеството е заплатило данък върху цялата отчетна стойност на комплекс Кривина с площ 38 013,85 кв.м. на база на декларациите по чл. 14, ал. 1 от 10.05.2021 г.

В хода на разпита си вещото лице потвърждава заключението. Пояснява, че има две партиди стара и нова, няма трета партида, по делото имало два комплекта с платежни документи, в които са описани подробно какви са сумите, кога са постъпили. Платени са за целия обект, както и отделно при смяна на предназначението за грубия строеж.

От третото прието заключение (л.363 и сл. по делото) по съдебно-икономическа експертиза, изготвена от вещото лице Е. Ж., възложена във връзка с оспорване на ответника, както и от дадените от нея пояснения в съдебно заседание, се установява, че в изпълнение на поставената задача вещото лице е извършило проверка на документите по делото, включително на данните в програмния продукт „М.“ на СО – район „Искър“, касаещи начисляването и плащанията на данък върху недвижимите имоти за периода 2016–2021 г. Вещото лице е проследило всички подадени от жалбоподателя декларации по чл. 14 ЗМДТ за имота в [населено място], ПИ с идентификатор 39791.1437.133. Установява се, че първоначално през 2016 и 2017 г. дружеството е декларирало земя и трафопост, а през 2020 г. – две декларации за сгради в груб строеж, съответно с РЗП 16 389,39 кв.м. и 11 624,45 кв.м., по които са били открити партиди № 7206НН127079 и № 7206НН127080. На 11.05.2021 г. дружеството е подало коригиращи декларации по чл. 14, ал. 2 ЗМДТ, с които е намалило посочената РЗП съответно на 712,39 кв.м. и 1 696,45 кв.м., като по тези декларации не са открити нови партиди, а е извършено отразяване в съществуващите. Въз основа на тях е определен и заплатен данък за първото тримесечие на 2021 г. – съответно 3 688,50 лв. и 2 745,48 лв., като плащанията са извършени на 04.06.2021 г., след което партидите са били закрити. На 20.08.2021 г. обаче са подадени още две декларации за същите имоти, също на етап „груб строеж“, по които общината е открила нови партиди – № 7206НН139828 и № 7206НН139829, по които отново е начислен ДНИ за 2021 г. – 640,33 лв. и 1 524,86 лв., и тези суми са заплатени от жалбоподателя. След извършената проверка вещото лице е констатирало, че посочените нови партиди дублират вече декларираните обстоятелства и по тях не е следвало да се начислява и плаща повторно данък, поради което сумите 2 165,19 лв. общо представляват надвнесена сума ДНИ за декларираните сгради на етап „груб строеж“ във връзка с подадени от него декларации по чл.14 от 20.08.2021г. В съдебното заседание вещото лице Ж. поддържа заключението си, като уточнява, че в текста на експертизата е допусната техническа грешка в датата на една от декларациите – вместо 27.05.2020 г. следва да се чете 21.02.2020 г. Потвърждава, че за коригиращите декларации от 11.05.2021 г. не са откривани нови партиди, а съществуващите са били актуализирани с намалените площи, като дължимият данък е изчислен и платен по тях.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните **правни изводи:**

Жалбата е допустима, подадена от надлежна страна и в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, след изчерпване на административното обжалване.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Няма спор по компетентността на органа (приложена е съответната заповед № СО А20-РД09-1362/14.02.2020г. от кмета на СО), нито по формата, която е писмена, а отказът е мотивиран с

фактически и правни основания. Не се констатираха и съществени нарушения на процедурата. Спорът е по материалния закон, налице ли е твърдяното от жалбоподателя двойно деклариране, второто погрешно и свързаното с него двойно плащане за един и същи имот, има ли надвнесен ДНИ.

От събраните доказателства се установява, че процесните сгради – „Обслужваща сграда“ и „Складове“ са били завършени и въведени в експлоатация с Разрешение за ползване № СТ-05-203/11.03.2021 г., поради което подаването на декларации по чл. 14, ал. 2 от ЗМДТ на 11.05.2021 г. за същите обекти и като „груб строеж“ не е следвало на този етап и при положение, че декларирането по чл.14, ал.1 от ЗМДТ от 10.05.2021г. и 01.09.2021г. е на сградите с пълната им отчетна стойност и площ. Следователно начисляването и заплащането на ДНИ и по декларациите по чл.14, ал.1 върху пълната отчетна стойност на сградите, и по чл.14, ал.2 от ЗМДТ, е довело до надвнесяне на ДНИ.

Позоваването на органа на ревизионен акт № СФД21-РД77-109/19.10.2021 г. е неотносимо, тъй като спорът по него, разгледан с влязлото в сила съдебно решение, касае данъчни задължения за 2019 и 2020 г. за ДНИ, когато имотът е в груб строеж, а не за 2021 г., когато е въведен в експлоатация.

Следва да се има предвид, че АПВ, а и потвърждаващото го решение, позовавайки се на дължимост на плащанията и цитирания РА, не съдържат конкретни фактически основания кои партии касаят процесните суми и за кои плащания са отишли за погасяване, след като се позовава на РА за задължения за ДНИ за 2019 и 2020г., докато жалбоподателят твърди двойно плащане за ДНИ за периоди от 2021г. В случай, че недължимо платените суми отиват за погасяване на дължими стари задължения органът следва да ги посочи и да конкретизира, ако извършва прихващане.

От заключението на СТЕ и изслушването на вещото лице инж. Б. Т. се установява, че строежът, включващ обслужваща и складова сграда в ПИ 39791.1437.133 по КККР на [населено място], е изграден в два етапа, като с Разрешение за ползване № СТ-05-203/11.03.2021 г. е въведен в експлоатация първият етап, обхващащ административно-складовата част, докато вторият етап, включващ помещенията на автосервиза и пункта за технически прегледи, по документи е останал в етап „груб строеж“. Доказателствата сочат, че конструктивно целият строеж е бил завършен към март 2021 г., като липсата на разрешение за ползване за втория етап има формален, а не фактически характер, тъй като през този етап само е променено предназначението на изброените помещения, без да са извършвани СМР. СИЕ на вещото лице Р. Д. установява, че жалбоподателят е подал декларация по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ от 10.05.2021 г. и впоследствие коригираща я, за цялата сграда с обща РЗП 28 013,84 кв.м. и е заплатил данъка за 2021 г. върху цялата отчетна стойност, като подадените на 11.05.2021 г. две декларации по чл. 14, ал. 2 ЗМДТ касаят части от същите сгради – 1 696,45 кв.м. и 712,39 кв.м., и са довели до образуване на нови партии и двойно начисляване на ДНИ в размер на 8 599,17 лв., които вещото лице определя като повторно внесен данък. От втората икономическа експертиза, изготвена от вещото лице Е. Ж., се установява, че първоначално през 2020 г. за същите обекти са били открити две партии за „груб строеж“ с № 7206НН127079 и № 7206НН127080, по които е начислен и платен данък за първото тримесечие на 2021 г., като с последвалите декларации от 11.05.2021 г. са извършени само корекции на вече съществуващите партии без откриване на нови. Новите партии № 7206НН139828 и № 7206НН139829, открити по-късно от общината, дублират вече подадените декларации и по тях неправилно е начислен и внесен повторно данък. Към момента на тези плащания сградите вече са били въведени в експлоатация и задължение за ДНИ на етап „груб строеж“ не е съществувало. Между двете СИЕ се установява частично разминаване относно точния размер на надвнесения

данък – вещото лице Д. е изчислило двойно заплатен данък в общ размер на 8 599,17 лв., докато вещото лице Ж. е констатирало надвнесени суми в по-малък размер от около 2 165,19 лв. Съдът приема, че разликата се дължи на използваните различни източници на данни, на обстоятелството, че при втората експертиза в отговора на въпроса е включено само начисляването, респ.плащането за първите три месеца на 2021 г., а не всички извършени преводи по партидите, в това число и новооткритите. Независимо от различието в конкретния размер, и двете експертизи са достигнали до извод, че част от внесените от жалбоподателя суми са недължимо платени поради дублиране на вече декларирани и обложени с ДНИ площи. В този смисъл отказът за възстановяване в обжалвания АПВ е немотивиран и не се подкрепя от събраните доказателства.

Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат сградите и поземлените имоти, находящи се в строителните граници на населените места, а по силата на чл. 15, ал. 1 от същия закон за новопостроените сгради или части от сгради данъкът се дължи от началото на месеца, следващ месеца на завършването им. Съгласно чл. 15, ал. 5 ЗМДТ, въведен с ДВ, бр. 98 от 2018 г., данъкът по ал. 1 се дължи и в случаите, когато в двегодишен срок от завършването на сградата в груб строеж тя не е въведена в експлоатация. Разпоредбите имат за цел да гарантират облагането на всички обекти, достигнали трайна завършеност, независимо дали е издадено разрешение за ползване, като решаващ е фактическият момент на завършване на строежа. С приложените съдебни решения се установява, че на основание чл. 15, ал. 5 ЗМДТ дружеството е задължено лице за ДНИ, считано от 01.01.2019 г. По настоящото дело се установи, че към март 2021 г. целият строеж е бил изцяло завършен конструктивно, а с Разрешение за ползване № СТ-05-203/11.03.2021 г. е въведен в експлоатация първият етап, включващ и процесните обслужваща и складова сграда. С оглед на това от 01.04.2021 г. дружеството дължи данък като за въведена в експлоатация сграда, а не като за обект в груб строеж. Подадените впоследствие на 11.05.2021 г. декларации по чл. 14, ал. 2 ЗМДТ за части от същите сгради не са породили ново данъчно адължение, тъй като не са налице новопостроени или отделни обекти на облагане, а само различно деклариране на вече декларирани площи. Следователно начисляването и плащането на данък върху тези площи представлява повторно изпълнение на едно и също задължение, което поражда правото на лицето да иска възстановяване на надвнесените суми по реда на чл. 128 ДОПК.

По тези съображения отказът за възстановяване на надвнесени суми за ДНИ за 2021г. в обжалвания АПВ противоречи на материалния закон и на доказателствата по делото и следва да бъде отменен. Преписката следва да се върне на административния орган за издаване на нов административен акт при съобразяване с дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на жалбоподателя трябва да се присъдят направените по делото разноски, съгласно представения списък и доказателства за плащането им общо 2 241, 89 лв.- адвокатско възнаграждение, държавна такса, депозити за вещи лица по две експертизи.

Воден от горното Административен съд – София град, I - во отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане или възстановяване № ДИС22-ТД26-74-(1)/29.07.2022 г., издаден от Д. А. – старши инспектор в отдел „Общински приходи – Искър“ при дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ на Столична община, потвърден с Решение № СОА22-РД28-35/11.10.2022 г. на Кмета на Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на органа по приходите при Столична община – отдел „Общински

приходи – Искър“, за издаване на нов акт за прихващане или възстановяване по искане вх. № ДИС22-ТД26-74/07.07.2022 г. на „ГЕОТРЕЙДИНГ“ при съобразяване на дадените с решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „ГЕОТРЕЙДИНГ“ АД, ЕИК[ЕИК] разноси по делото в размер на 2 241, 89 лв. (две хиляди двеста четирдесет и един лева и осемдесет и девет стотинки).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: